

അപ്പോ
സ്തലം

(၁)

ဇာတ်နာ

အမည်အရင်းမှာ မောင်သူရဖြစ်သည်။ ဦးအောင်သိန်း (စာရေးဆရာ နန်းညွန့်ဆွေ) ၏ လှကြည် (စာရေးဆရာမ ကြည်ဦး) တို့၏ အငယ်ဆုံးသားဖြစ်သည်။

၂၇-၁-၁၉၆၁ တွင်မွေးဖွားပြီး ၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင် သွားဖက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့သည်။ ၁၉၈၃ ခုနှစ်တွင် မိုးနတ်သူဇာ အငြိမ်းအဖွဲ့၊ ၁၉၈၇ ခုနှစ်တွင် မြပုဏ္ဏမာ အငြိမ်းအဖွဲ့တို့ကို တည်ထောင်ခဲ့သည်။ ၁၉၈၈ ခုနှစ် ဒီမိုကရေစီ အရေးတော်ပုံတွင် ပါဝင်ခဲ့မှုကြောင့်ထိမ်းသိမ်းခံခဲ့ရသည်။ ၁၉၉၀ ခုနှစ် မေလတွင် ဒုတိယအကြိမ် အဖမ်းအဆီးခံခဲ့ရပြီး ထောင် ၅ နှစ်ချခံခဲ့ရသည်။ ၁၉၉၄ ခုနှစ်တွင် အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်လာပြီး အနုပညာလုပ်ငန်းများ ပြန်လည်လုပ်ကိုင်ခဲ့သော်လည်း အငြိမ်းကပြခွင့်ပိတ်ပင်ခံခဲ့ရသည်။ ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် ရုပ်ရှင်ဗီဒီယို ရိုက်ကူးခြင်းများ အားပိတ်ပင်ခံခဲ့ရသည်။ ၂၀၀၁ ခုနှစ်တွင် ရုပ်ရှင်တွင် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများ ပြန်လည်ရိုက်ကူးခွင့်ရခဲ့သော်လည်း ၂၀၀၅ ခုနှစ်တွင် နှစ်အကန့်အသက်မရှိ အနုပညာလုပ်ဆောင်ခွင့် ပိတ်ပင်ခံခဲ့ရသည်။ ၂၀၀၇ ခုနှစ်တွင် ရွှေဝါရောင်သံဃာ့အရေးအခင်းတွင် ပါဝင်ခဲ့မှု ကြောင့် အဖမ်းအဆီးခံခဲ့ရသည်။ ၂၀၀၈ ခုနှစ်တွင် နာဂစ်မှန်တိုင်းဒဏ်ခံ ဒေသများ သို့ သွားရောက် ကူညီရင်း အဖမ်းအဆီးခံခဲ့ရပြီး ထောင်ဒဏ် ၅၉ နှစ်ချခံခဲ့ရတယ်။ ထောင်ထဲတွင်ရှိနေစဉ် မိဘ နှစ်ပါးကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ၂၀၁၁ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် မြစ်ကြီးနားထောင်မှ ပြန်လည်လွတ်မြောက်ခဲ့သည်။ ထောင်မှလွတ်လွတ်ပြီးချင်း မလွတ်မြောက်သေးသော နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများ လွတ်မြောက်ရေး၊ ထောင်ဝင်စာပေးပို့ရေး တို့ကို ဦးစားပေးလုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ ပထမအကြိမ် THE ART OF FREEDOM FILM FESTIVAL ကို ဦးဆောင်ကျင်းပခဲ့ပြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရုပ်ရှင်ဖြစ်မြောက်ရေးအဖွဲ့ကို ထူထောင်နိုင်ခဲ့သည်။ မှတ်တမ်းရုပ်ရှင် ရိုက်ကူးခြင်း သင်တန်းများ ၊ လူငယ်ထုအတွက် နိုင်ငံရေး အသိပညာပေး လုပ်ငန်းများ ကို လုပ်ဆောင်နိုင်ရန် HOME (House of media

မှ Entertainment) အဖွဲ့ကို တည်ထောင်ခဲ့သည်။ လူ့အခွင့်အရေးစောင်ကြည့်
လေ့လာရေးအဖွဲ့မှ ချီးမြှောက်သော One Humanity ဆု၊ နိုင်ငံတကာ စာပေ ပညာရှင်များ
အဖွဲ့မှ ချီးမြှင့်သော Pen/Pinter Courage ဆု၊ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ အနုပညာရှင်များ မှ
ချီးမြှင့်သော Equity ဆု၊ နော်ဝေနိုင်ငံမှ ချီးမြှင့်သော Freedom to Create Prize၊
နယ်သာလန်နိုင်ငံမှ ချီးမြှင့်သော Prince Claus ဆုတို့ အပါအဝင် နိုင်ငံတကာမှ ချီးမြှင့်သော
ဆုပေါင်း ၂၄ ဆုရရှိခဲ့သည်။ ၂၀၁၂ ခုနှစ်အတွက် မြန်မာနိုင်ငံရပ်ရှင် အစည်းအရုံးမှ
ချီးမြှင့်သောရပ်ရှင် သူရဲကောင်းဆုကို ရရှိခဲ့သည်။ ၁၉၈၃ ခုနှစ်တွင် မန်းထား (အိပ်မက်လှလှ
မက်ပါစေ) စာအုပ်ကို စာပေဗိမာန်မှ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ယခုစာအုပ်သည် စာရေးသူ၏
ဒုတိယမြောက် ထုတ်ဝေသော စာမူပုံဖြစ်သည်။

(၂)

စကားလက်ဆောင်မွန်

၁၉၈၈ ခုနှစ်သည် အရေးတော်ပုံနှစ်ဟု ဆိုရမလောက်ပင် အစိုးရအား

ဆန့်ကျင်သော အရေးအခင်းများ သည် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့လေသည်။ မောင်ဘုန်းမော် အရေးအခင်းဟု အမည်တွင်ခဲ့သည့် မတ်လ လှုပ်ရှားမှု ဂျင်ဂလီ ပွဲတော်ဟု ကင်ပွန်းတပ်ခံခဲ့ရသည့် ဇွန်လအရေးအခင်း၊ ရှစ်လေးလုံးဟု ကျော်ကြားခဲ့သော သြဂုတ်လ အရေးအခင်း၊ ထိုသည်၏ နောက် တစ်နိုင်ငံလုံး အတိုင်းအတာဖြင့် အုံကြွလှုပ်ရှားခဲ့သည့် ဒီမိုကရေစီ အရေးတော်ပုံတို့ပင်တည်း။

သြဂုတ်လ ၂၂ ရက်မှ အစပြုခဲ့သော ယင်းဒီမိုကရေစီ အရေးတော်ပုံသည်ကား မြန်မာ့သမိုင်းတွင် မကြုံဖူးလောက်အောင် လူတန်းစား အလွှာပေါင်းစုံ ပါဝင်သည့် အစိုးရ ဆန့်ကျင်သော လှုပ်ရှားမှု ကြီးဖြစ်ရကား ဆရာဝန်များ ၊ အနုပညာရှင်များ ၊ ရှေ့နေများ စသည့် အသိပညာရှင်၊ အတတ်ပညာရှင်များ သာမက အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ အခြေအနေများ ၏ လမ်းဘေး သမဂ္ဂပါမကျန် တော်လှန်တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြလေသည်။

အနုပညာရှင် တစ်ပိုင်းတစ်စ ဖြစ်နေသော ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်း တစ်သိုက်မှာ လည်း ဤအရေးတော်ပုံ အစကလများ ကပင် ပါဝင်ခဲ့ရကား ကျောင်းသား စိတ်တစ်ပိုင်း ကျန်နေသည့် အတွင်းဓာတ်၏ လှုံ့ဆော်မှု ကြောင့် တဖြည်းဖြည်း နက်မှန်းမသိ နက်ရှိုင်းစွာ ဝင်ရောက် ဆင်နွှဲမိလေတော့သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့၏ စုရပ်ဖြစ်သော ရန်ကုန်မြို့ ၂၁ လမ်းရှိ (ယခင် သဘင်ကောင်စီရုံးခန်း) မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ သဘင်သမဂ္ဂ ရုံးခန်းသည်လည်း အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ သပိတ် ခေါင်းဆောင်များ ၊ ကိုယ်စားလှယ်များ စတည်းချရာ နေရာတစ်ခုလည်း ဖြစ်လာလေသည်။

ရွှေပြည်အေးသမားများ ၊ အကဲခတ်ဆရာများ ၊ ရရင်ရ မရရင် ချ ဆိုသော ပုဂ္ဂို

လ်များ ၏ ငြင်းခုံရာ စည်းဝေးခန်းမတစ်ခုလည်း ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်း တစ်သိုက်မှာ လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခွင့် မကြုံရလောက်အောင်ပင် ဟောပြောပွဲများ၊ အစည်းအဝေးပွဲများ၊ နယ်စည်းရုံးရေး ခရီးစဉ်များ၊ ဆန္ဒပြပွဲများ၊ အလှူခံကိစ္စများ နှင့် ချာလပတ် ယမ်းနေကြရကား တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးရုံးရှေ့ ကျောက်သင်ပုန်းမှတစ်ဆင့်သာ ဆက်သွယ်ရသည့်ဘဝသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ ရလေတော့သည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ လူသိုက်ကို မျက်နှာချင်း ပြန်လည်ဆုံဆည်း ခွင့်ရအောင်ဖန်တီးပေး လိုက်သည့် အရာကား ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၁၈ ရက်နေ့တွင် ပေါ်ပေါက်လာ ပါတော့သည်။ အခြားမဟုတ်ပါ။ စစ်တပ်က အာဏာသိမ်း လိုက်ခြင်းပင်တည်း။

ထိုနေ့ ညနေ ၆ နာရီခန့်၌ သဘင်သမဂ္ဂရုံးခန်းအတွင်းသို့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အလျှိုလျှို ရောက်လာကြပါတော့သည်။ ဘာလုပ်ကြမလဲ၊ ဘာတွေဆက်လုပ်ကြဦးမလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။

သေချာတာတစ်ခုကတော့ နဂိုကပင် နာမည်ကြီးနေ သည့်အတိုင်း မိမိတို့ လူသိုက်သည်အဖမ်းခံရ ပေလိမ့်မည်။ ဒီတော့ ထွက်ပြေး ကြမလား၊ သွားအဖမ်းခံမလား၊ တောခိုကြမလားတစ်ခုခုတော့ လုပ်ရပေ လိမ့်မည်။ ပထမဆုံး တော့ ဒီနေရာမှ အမြန် စွန့်ခွာ ရပေလိမ့်မည်။

အကယ်၍ များ စစ်တပ်သည် သူတို့ကြေညာထား သည့်အတိုင်း အင်အားသုံး၍ သည်နေရာကိုဝင်ရှင်းခဲ့ လျှင် လမ်းသူလမ်းသားများ အချောင်သက်သက် ထိခိုက်နစ်နာကြမည် မဟုတ်တုံလော။ မိမိတို့အပေါ် သံယောဇဉ်၏ ကြီးမားနေပြီဖြစ်သော လမ်းသူလမ်းသားများ ကလည်း သူတို့ ကာကွယ်ပေးပါမည်၊ ဖွက်ထားပေးပါမည် မသွားကြပါနှင့်ဟု အတန်တန် တားကြလေသည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့တစ်သိုက်မှာ ဆုံးဖြတ်ထားသည့်အတိုင်း

ကိုယ့်ပစ္စည်းလေးတွေကိုယ်ဆွဲ၊ ရုံးခန်းအတွင်းမှ စာရွက်စာတမ်းများ ကို အလျင်အမြန် ဖျောက်ဖျက်ကာရန်ကုန်ပြည်သူ့ဆေးရုံ ဝင်းအတွင်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းခဲ့ကြတော့သည်။ ထိုအချိန်က ဆေးရုံကြီး ဝင်းအတွင်း၌ အစာငတ်ခံ ဆန္ဒပြနေကြသော အုပ်စုအဖွဲ့အစည်း အသီးသီးမှာ လည်း ညမထွက်ရ အမိန့်ကြောင့် အိမ်ပြန်ခွင့်မရဘဲ လူနာဆောင် အသီးသီး၌ သောင်တင်နေကြလေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်မှာ အုပ်စု သုံးစုခွဲပြီး အဝတ်လျှော်စက်၊ ဓာတ်အားပေးစက်နှင့် ရေခဲတိုက်များ အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပုန်းအောင်းနေရတော့သည်။

တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် စစ်အစိုးရအလိုမရှိ ဟူသော အော်သံများ ၊ သေနတ်သံများ ၊ လမ်းမပေါ်တွင် ချထားသော အပိတ်အဆို့၊ အကာအရံများ ကို လိုက်လံရှင်းလင်းနေသည့် စစ်ကားသံများ ကို နာခံရင်း တစ်ညတာခရီးကို ကျော်လွန်ခဲ့ရပေသည်။

ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ပုန်းအောင်းခဲ့သူများ ကို မှတ်တမ်းတင်လိုပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ သဘင်သမဂ္ဂမှ မိုးဝင်း၊ မိုးမင်း၊ အရိုင်း၊ ညီညီလှိုင် (ညောင်ညောင်)၊ ညီဝင်းစိန်၊ ဖိုးဖြူ၊ ဖိုးဟန်၊ တပ်မတော်မှတ်တမ်းရုံးမှ တပ်ကြပ်အောင်သန်း၊ ကျောင်းသားတပ်ပေါင်းစုမှ ရွှေရောင်၊ အောင်ဇော်မျိုး၊ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ဇင်ဝိုင်းနှင့် တောင်ဥက္ကလာမှ ဆိတ်မဆိုသူတို့ ဖြစ် ပါသည်။

ညတွင်းချင်းပင် ကျောင်းသားသမဂ္ဂမှ မင်းမင်း၊ ဇော်ထွန်းတို့ ခေါင်းဆောင်သည့် အစာ ငတ်ခံ ဆန္ဒပြပွဲ ဖြစ်မြောက်ရေးအဖွဲ့သို့ လှမ်း၍ ဆက်သွယ်ပြီး မနက်လင်းသည်အထိ မည်သည့်နေရာ မှ မသွားရန်နှင့် သောင်တင်နေသည့် ကလေးများ ကိစ္စ မိမိတို့လာမှ ရှင်းပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း အကြောင်းကြား ထားရပေသည်။

သို့ဖြင့် စက်တင်ဘာလ ၁၉ ရက်နေ့ မနက် ၅ နာရီထိုးသည် အချိန်မှာ တော့ ကျွန်တော်တို့၏ စီစဉ်ပေးမှု ဖြင့် ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသား လေးများ အား ဘေးကင်း ရန်ကင်းစွာ အိမ်ပြန်ပို့ နိုင်ခဲ့လေသည်။

သည်နောက်မှာ တော့ ညက ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း စစ်အစိုးရ ဆန့်ကျင်ရေး ဆန္ဒပြပွဲကို ချီတက်ရန် စိုင်းပြင်းကြရလေတော့သည်။ သည်မှာ တင် ပြဿနာက စပါလေပြီ။ ဆေးရုံကြီးအတွင်းရှိ သူ့အစုနှင့်သူ ရှိနေကြသော အဖွဲ့အစည်း အသီးသီးသည် အင်တင်တင် ဖြစ်နေကြလေသည်။ တောင်လိုလို၊ မြောက်လိုလို၊ အစည်းအဝေး လုပ်ဦးမလိုလို၊ အီအီးပါဦးမလိုလိုနှင့် ချီတက်ရန်ကိစ္စကို ရှောင်ဖယ်ရှောင်ဖယ် လုပ်နေကြတော့သည်။ သည်တစ်ခါက တကယ့်ကို သေနတ်နှင့် ပစ်တော့မှာ မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု ခေါင်းချင်းဆိုင်ရတော့၏ ။ ကဲ... ဘယ်သူမှ မထွက်ခင်ကတည်းက တို့ထွက်ခဲ့တယ်။ နောက်တစ်နိုင်ငံလုံး ပါလာတော့ ဗိုအရေးမှ မလုပ်ရရင် ခေတ်မမီတော့ဘူးဟဲ့ ဆိုပြီး ပါလာလိုက်ကြတာ။ ခုတော့ ဘယ်တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ မတွေ့ရတော့ဘူး။ ခုချက်ချင်း... ပစ်ပါ... ဖမ်းပါနဲ့ စင်ပေါ်က လက်သီးလက်မောင်းတန်းခဲ့တဲ့ အနုပညာသမားဆိုတာတွေမှလည်း အရိပ်တောင် မတွေ့ရတော့ဘူး။ တို့ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ ကလေးတွေကိုချည်းပဲ မင်းတို့ ချီတက်ကြတော့ဆိုပြီး လွှတ်လိုက်တော့မလား။ အသေခိုင်းလိုက်တော့မှာ လား...။

ကိုင်း... ဘယ်သူထွက်ထွက် မထွက်ထွက်၊ တို့ထွက်တယ်ကွဟု ကြိမ်းဝါးပြီး ကိုဌေး(ဇင်ဝိုင်း)ရယ်၊မိုးကြီး(မိုးဝင်း)ရယ်၊ မောင်စိန်ထွန်း(မိုးမင်း)ရယ်၊ အောင်သန်းဦး(အရိုင်း)ရယ်၊ မောင်ရွှေရောင်ရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်... နောက်ပြီး ကျောင်းသားဟောင်းများ အဖွဲ့မှ နိုင်လင်းနှင့် ကျော်မြင့်တို့ပါ ပေါင်းကာ စုစုပေါင်း ရှစ်ယောက်တည်းဖြင့် စတင်ချီတက်ခဲ့ကြပါတော့သည်။

စစ်အစိုးရ အလိုမရှိ၊ စောမောင်အစိုးရ အလိုမရှိ...

ဗိုလ်ချုပ်ပေးတဲ့ စစ်ပညာ ကျောင်းသားပြည်သူ သတ်ဖို့မဟုတ်ဘူး... စသော ကြွေးကြော်သံများ ဖြင့်ရန်ကုန်မြို့၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းတစ်လျှောက် ထိုမှ ဘုရားလမ်း၊ မဟာဗန္ဓုလမ်း၊ ဘုန်းကြီးလမ်းမှတစ်ဆင့် ဗိုလ်ချုပ်လမ်းအတိုင်း ပြန်လည်ချီတက်ခဲ့ကြရာ တစ်ပတ်ပတ်မိသည့် အချိန်မှာ တော့ လူတန်းကြီးမှာ နှစ်ထောင်သုံးထောင်ခန့် ဖြစ်လာလေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ထပ်မံရောက်ရှိလာသော အဖွဲ့များ နှင့် ပူးပေါင်းကာ လူလေးထောင်ကျော်ခန့်ကိုဦးဆောင်ပြီး မြို့ တော်ခန်းမသို့ ဦးတည်လိုက်တော့၏ ။

ထိုနေ့မနက် အဖြစ်အပျက်များ ကို အကျဉ်းရုံး၍ ဆိုရသော် ကျွန်တော်တို့လူစုမှာ သေကံမရောက် သက်မပျောက်၊ ကျည်ဆန်ထွင်းဖောက်သည့် ဘေးမှ ကင်းဝေးကာ ထွက်ပြေးနိုင်ခဲ့လေသည်။

သို့သော်ငြားလည်း ဇာဂနာနှင့် ဇင်ဝိုင်းသေပြီဟူသော သတင်းက တောမီးလောင်သည့်နယ် ပျံ့နှံ့သွားခဲ့တော့၏ ။ တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို မြေလှန်ရှာနေသည်ဟူသော သတင်းကလည်း ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလေတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့မှာ ကားတစ်နေရာရာမှာ ပဲ သွားပြီး ရှောင်နေရတော့မလိုလို၊ တစာစာ လာခေါ်နေကြသောညီငယ်ကျောင်းသားများ နှင့် အတူပဲ တောခိုရတော့ မလိုလိုနှင့် အတော် ဆုံးဖြတ်ရကျပ်နေပါတော့သည်။ နောက်ဆုံးမှာ တော့ ဘယ်ကိုမှ မရှောင်ဘဲ၊ တောမခိုဘဲ မြို့ ပေါ်မှာ ပင် လုပ်စရာရှိသည်များ ကို သိုသိုသိပ်သိပ် ဆက်လက်လုပ်ဆောင်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ကျွန်တော်၊ ကိုဌေး(ဇင်ဝိုင်း)၊ မိုးကြီး(မိုးဝင်း)၊ မောင်စိန်ထွန်း(မိုးမင်း)၊ အောင်သန်းဦး(အရိုင်း)တို့ငါးဦးသားသည် သူငယ်ချင်း ကိုကျော်ဝင်း၏ အိမ်၌ စတည်းချရန် ထွက်ခွာလာ ခဲ့ကြပါတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် စက်တင်ဘာလ ၂၀ ရက်မှစ၍ ကိုကျော်ဝင်း၊ ကိုသိန်းဦး၊ ကိုကိုဦးစသည့် သူငယ်ချင်းများ အိမ်သို့ တစ်လှည့်စီ သွားနေလိုက်၊ ရန်ကုန်မြို့ ထဲသို့ အလှည့်ကျသွား၍ အဆက်အသွယ် လုပ်လိုက်၊ ရန်ကုန်မြို့ အနှံ့ပုန်းအောင်းနေကြသော အဖွဲ့အစည်းဝင်များ ထံသို့ စားနပ်ရိက္ခာ အခြောက်အခြမ်းများ လိုက်လံဝေငှလိုက်ဖြင့် တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကျော်လွန်ခဲ့ရဲ တော့၏ ။

မှတ်မှတ်ရရ ထူးထူးခြားခြား ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်များ မှာ ကား အနုပညာတပ်ဦးဟု အမည်ပေးပြီးရပ်ရှင်နယ်မှ ဒါရိုက်တာ အောင်မြင့်မြတ်၊ ပန်းချီပန်းပုနယ်မှ

ဦးမျိုးမြင့်၊ စာပေနယ်မှ မောင်မိုးသူ၊ ဂီတနယ်မှ ကိုကိုအောင်(သပြေ)နှင့် သဘင်နယ်မှ ကျွန်တော်တို့ပါဝင်သော အဖွဲ့တွဲတစ်ခုကို လျှို့ဝှက်စွာ ဖွဲ့စည်းနိုင်ခဲ့ခြင်းပင်။ ရန်ကုန်မြို့၊ ဘားလမ်းရှိ စင်ရော်မောင်မောင် ရုံးခန်းကိုဆက်သွယ်ရန်ဌာနအဖြစ် သတ်မှတ်ကာ...

(၁) တောတွင်းရောက် ကျောင်းသားများ နှင့် အဆက်အသွယ်ယူကာ မြို့ပေါ်တွင် လှုပ်ရှားရန်

(၂) အလုပ်သမား သမဂ္ဂများ ကို စည်းရုံးကာ အလုပ်သမားများ အလုပ်ခွင်မဆင်းရေးသပိတ်မှောက်ရန်

(၃) နိုင်ငံရေးအရ ခေါင်းဆောင်များ အား ပံ့ပိုးကူညီရန်...

စသည့်ရည်ရွယ်ချက်များ သတ်မှတ်ထားခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်မှာ အငယ်ဆုံးအဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ဟိုပြေးရ ဒီပြေးရ၊ ဟိုအဖွဲ့နှင့် သွားဆွေးနွေးရ၊ ဟိုလူကြီးအိမ်သွားရ၊ ဒီလူကြီးအိမ်သွားရဖြင့် ဖတ်ဖတ်မော နေရတော့သည်။

ဤသို့ ပြေးရင်းလွှားရင်းပင် ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်ပြန်စဉ်းစားမိပြီး ဟိုသွားလည်း သုတ်သုတ်သုတ်သုတ်၊ ဒီသွားလည်း ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်၊ ဦးထုပ်ဆောင်းလိုက်၊ မျက်မှန်တပ်လိုက်လုပ်နေရသည့် အဖြစ်ကို တဖြည်းဖြည်း ရွံရှာလာမိတော့သည်။ ထိုအချိန်ကလည်း ရန်ကုန်မြို့ တလွှားတွင် (အထူးသဖြင့် အနုပညာအသိုင်းအဝိုင်း၌) ဘယ်သူ့ကို မေးလိုက်မေးလိုက် 'ရှောင်' နေတယ်ဟူသော 'ရှောင်' နာရောဂါသည် အပိုလို မျက်စိနာထက်ပင် လျင်မြန်စွာ ကူးစက်ပျံ့နှံ့နေချိန် ဖြစ်ပြန်ရာ၊ ကိုယ့်ကိုလည်း ဤစာရင်းထဲ အသွင်းခံရမှာ ကို တွေးပြီးကြောက်လာမိတော့၏ ။ ဘယ်တုန်းက ဘာလုပ်ခဲ့မှန်းမသိ ဘယ်မှာ ပါခဲ့မှန်းမသိဘဲ လူအထင်ကြီးပြီးရော ရှောင်နေတယ်ဆိုသည့် မစ္စတာရှောင်လင်များ နှင့် တစ်တန်းတစ်စားတည်းဖြစ်ကုန်မည် စိုးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်း တစ်သိုက်မှာ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြပြီး စက်တင်ဘာ ၂၅ ရက်နေ့ (အာဏာသိမ်းပြီး တစ်ပတ်အကြာ)တွင် အသီးသီး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် အလင်းဝင်ခဲ့ကြတော့သည်။ ရန်ကုန်မြို့၊ ထဲတွင်လည်း

ခပ်တည်တည်ပင် ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် မြောင်သွားလာ လှုပ်ရှားပစ်လိုက်တော့၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ထင်သည်။ ၁၉၈၈ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၂ ရက်နေ့ နံနက် ၈ နာရီတွင် ရန်ကုန်မြို့ ဘားလမ်းရှိ စပယ်ဦးပုံနှိပ်တိုက်တွင် ကျွန်တော်၊ ကိုဌေး(ဇင်ဝိုင်း)၊ မိုးကြီး(မိုးဝင်း)၊ ကိုညီဝင်းစိန်၊ဦးအောင်မြင့်မြတ်၊ ဦးတင်စိုးနှင့် (မဆီမဆိုင် ပါလာရှာသော) (သစ်ပွေးရှမ်းခေါက်ဆွဲဆိုင်မှ)ကိုအမိန်တို့ ခုနစ်ဦးသည် တပ်မ ၃၃ မှ စစ်ကားများ နှင့် ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့ ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံလိုက်ရပါတော့သတည်း။

ဤစာအုပ်ငယ်တွင် ကျွန်တော်တို့အား စတင်ဖမ်းဆီးသည့် အချိန်မှစ၍ ထိန်းသိမ်းရာမှ လွတ်လာသည်အထိ တွေ့ကြုံခဲ့သမျှကို အရင်းအတိုင်း ဖောက်သည် ချထားပါသည်။ စာအုပ်အမည်နှင့် ပတ်သက်၍ အတန်ငယ်ပြောစရာရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် စစ်အစိုးရတက်လာ ပြီးသည့်နောက် ပထမဆုံး အဖမ်းခံရသော အနုပညာသမားများ ဖြစ်ခြင်း၊ ပုဒ်မ၁၀(က)ဖြင့် ပထမဆုံး အရေးယူခံရသူများ ဖြစ်ခြင်း၊ မီးလောင်ပြီးစ အင်းစိန်ထောင်တွင်းသို့ ပထမဆုံးအပို့ခံရသော နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားများ ဖြစ်ခြင်း စသည့် အကြောင်းများ တို့ အပြင်ကျွန်တော်တို့၏ ပင်ရင်းနဂိုမူလစိတ်မှာ အတန်ငယ်ကြွားဝါလိုစိတ် ရှိခြင်းတို့ကြောင့် ဤစာအုပ်အမည်ကို 'ပထမ' ဟု ကင်ပွန်းတပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍ မကျေမလည် ဖြစ်သူများ ရှိပါက အတင်းပြောကြပါကုန်။